

Er was een tijd dat stilte een keuze was.

Dat zwijgen betekende: luisteren.

Nu lijkt stilte verdacht.

Elk woord dat gezegd wordt, wordt gewogen — en elk woord dat níet gezegd wordt, nog zwaarder.

We leven in een tijd waarin mensen hun mening als een vlag dragen, maar vergeten dat een vlag ook kan wapperen in de wind.

En wind... die waait altijd van twee kanten.

Wat vandaag 'te ver' is, is morgen misschien de norm. En wat gisteren vrij was, kan vandaag verboden klinken.

Maar de waarheid is nooit van één kleur. Ze is als een prisma — brekend licht in duizend schakeringen.

Boeken, gedachten, ideeën — ze vormen niet de muren van onze maatschappij, maar juist de ramen.

Wie ze sluit, ziet alleen nog zijn eigen spiegelbeeld.

En toch... er is hoop.

Want juist in de storm van meningen hoor je nog steeds stemmen die fluisteren: "Laten we blijven praten."

Misschien is vrijheid geen strijd, maar een gesprek.

Geen zwaard, maar een hand die schrijft — en daarna reikt.

Want als het denken zelf onder vuur ligt, is de enige verdediging: blijven denken.

Blijven lezen.

Blijven vragen.

En precies daarom moeten we luisteren — niet alleen naar wat verboden wordt, maar naar

wat vergeten dreigt te raken.

1933 revisited. Toen begon het met boeken verbieden. Een opstap naar haat. En nu?

We zien het weer. Eerst in de VS, nu ook in Nederland.

Mensen die eigen rechter spelen. Boeken uit de kast willen halen. Passages doorstrepen.

Bladzijden uitscheuren.

Wat bezielt ze?

In een groep valt de rem weg. Beschaving, beleefdheid, terughoudendheid – foetsie.

Dan voelt ophitsing ineens als moed. Alsof ze bijdragen aan een nieuwe orde.

Maar die orde? Die bestaat al. Alleen gooien ze haar omver. En de schade keert zich straks tegen henzelf.

Op een universiteit mag de ene prediker vrijuit spreken.

Maar o wee als iemand met een ander geluid hetzelfde probeert.

Dan volgen verbod en geweld.

Hoor en wederhoor? Allang niet meer vanzelfsprekend.

En ja, voor een mening vermoord worden – dat kan beide kanten op.

Alleen weegt men de ene moord vaak zwaarder dan de andere.

De wereld is niet gebaat bij één ideologie.

Zolang je elkaars rechten respecteert, is er hoop.

Het vraagt mensen die níet in de val van geweld stappen.

Mensen die laten zien dat samenleven óók leuk kan zijn. Zonder scheldkanonnades. Zonder agressie.

Dus: verspreid vrede. Niet haat.

Want zelfs de normpolitie van bloggers en tiktokkers komt ooit zelf voor de bijl.

En dan? Dan rest terreur en onvrijheid.

Terwijl we allemaal maar één ding willen.

Gelukkig zijn. Met elkaar.

Dit delen:

[Share op Facebook \(Opent in een nieuw venster\)](#) Facebook

[Delen op X \(Opent in een nieuw venster\)](#) X